

Plomes blanques

Manon Steffan Ros

Il·lustracions de
Toni Galmés

Traducció de Yannick Garcia

Capítol 1

Mai no m'hauria imaginat que tindria una història per explicar.

És que no se'n troben, de llibres sobre gent com jo. No soc el típic protagonista. Conec gent que sí: els nanos de l'escola que cauen bé a tothom, que sempre tenen un munt d'amics amb qui sortir i que els professors tenen en gran estima. Normalment són els que viuen als pobles o a les cases bones, a dalt del turó. El meu amic Kieran és una mica així. És superfàcil imaginar-se que algú escrigui un llibre sobre ell.

Jo, en canvi, soc molt normalot. Un de tants. No soc ni el més ni el menys popular de la classe,

ni tinc cap talent especial per a l'anglès o el futbol, per a res en particular, vaja. Visc amb mon pare al centre, i soc d'aquells que la gent acostuma a oblidar. No de mala fe, sinó senzillament perquè soc invisible, suposo. Tinc sort que en Kieran vol ser amic meu, perquè em sembla que és així que la gent em recorda: en Huw, l'amic d'en Kieran.

Però, esclar, jo també tinc una història, i aquí la teniu. No faré veure que soc popular ni ric només per caure-us millor, sinó que us diré la veritat, us ho explicaré tal com va passar.

* * *

–Hola! Soc jo!

Vaig obrir amb força la porta d'entrada i em vaig treure les esportives d'una puntada. A casa de l'àvia hi feia una olor increïble, de pastís, de producte de neteja i de finestres obertes. De la cuina del darrere arribava música a tot volum. Ja tornava a escoltar ABBA.

L'àvia vivia al carrer Major, al costat d'una botiga d'informàtica i davant d'un xinès per emportar. Casa seva havia estat una botiga d'ultramarins, molt abans que jo nasqués. A la paret del menjador hi havia una foto en blanc i negre

de com era abans: tot de prestatges atapeïts amb menjar, sabons i cigarretes.

–Passa! –va cridar, com feia cada tarda.

Segurament ja us heu fet una imatge mental de la meva àvia. La majoria d'àvies dels llibres, les pel·lícules i els jocs s'assemblen força, en realitat: cabells blancs o grisos tallats curts i arrissats, a l'antiga, més aviat baixetes, i gairebé sempre amb vestits o faldilles. Però la meva àvia no era gens així. Era una dona alta, amb els cabells llargs i ondulats que es tenyia de castany fosc; duia texans, esportives modernes i anells a gairebé tots els dits. Casa seva tampoc no era com les dels avis dels meus amics. Era a vessar de plantes, amb desenes de quadres i pintures a les parets, i llums de colors escampats per tot arreu.

Vaig entrar a la cuina i li vaig dedicar un somriure. M'estava tallant un tros d'un pastís enorme acabat de fer.

–He pensat que tocava celebrar!

–Celebrar el què? –vaig preguntar jo, desconcertat.

Ella va riure.

–No ho sé. Que és divendres?

–Súper! –vaig dir amb un somriure, em vaig asseure a taula i vaig agafar el plat.

El tros de pastís era gairebé tan gros com el meu cap.

–Quina pinta!

–Hi he posat mantega de cacauet en comp-tes de melmelada.

M'encantava la mantega de cacauet. L'àvia també se'n va servir un bon tall.

–Com ha anat, l'escola?

–Bé. Encara no entenc la divisió llarga.

–Bah! –va fer amb el cap, amb la boca plena de pastís–. Quina manera de perdre de temps! De què serveix aprendre totes aquestes coses, si ja s'han inventat les calculadores?

Veieu què vull dir amb això que l'àvia era una mica diferent?

–Quina poca-soltada! –va continuar dient–. T'ensenyen un munt de coses que no necessites, però ningú no t'explica com es paga una factura o com es fa un bon plat de pasta!

Allò ho havia sentit moltíssimes vegades, però no me'n cansava mai. Sempre era divertit veure-la repartint lliçons. No trigaria a dir que a les escoles s'hi hauria d'ensenyar Amabilitat.

–El que us haurien d'impartir és classe d'Amabilitat –va clavar la forquilla al pastís i va remenar el cap–. Com discutir amb algú sense barallar-s'hi,

coses així. El món seria molt millor si us poguéssiu treure un títol en Amabilitat!

Jo li vaig donar la raó amb el cap, mentre m'imaginava com seria de difícil trobar algú que sabés ensenyar aquella assignatura.

–Mira, àvia! El Percy ha tornat!

Ella es va girar contenta de veure la tórtora posada a l'ampit de la finestra de la cuina. Feia almenys un any que venia a veure-la, el Percy, i l'àvia se l'estimava molt. De vegades venia amb la seva companya, la Petra, i s'estaven al jardí fent-se moixaines mentre ella els hi treia coses de menjar.

De seguida va escurar amb la mà el que li quedava del pastís i va sortir al jardí. El Percy es va apartar volant a una distància prudent mentre ella escampava molles de pastís per l'ampit. Tot seguit es va fer enrere i el va veure com tornava per espicossar-les feliç. Jo me la vaig mirar com somreia.

Li encantaven els ocells. I semblava que ells també se l'estimaven, era com si sabessin que amb ella no corrien perill. M'havia explicat mil vegades històries del seu pare, que criava coloms missatgers i que feia una veu especial per parlar-hi. Era una veu suau i amable, tot i

que de natural feia anar un to de veu més sever i entretallat, fins i tot amb els fills. Sempre duia la butxaca plena de galetes amb panses per als ocells, encara que a l'àvia i al seu germà els deia que les galetes eren un luxe i un dispendi. Per les històries que he sentit, el meu besavi no devia ser una persona gaire amable, però el que és cert és que va encomanar a l'àvia la faldera pels ocells.

El pare de vegades la renyava perquè els donava menjar constantment.

–Tornaràs a tenir rates! Que a aquestes també els agrada el pastís, el pa i la fruita seca, mama!–, però per uns rosegadors l'àvia no pensava renunciar a passar-s'ho bé. Quan observava els ocells, semblava que el pensament li fugís a llocs llunyans, com si no fos del tot present. I a mi m'encantava veure com se li estovaven les faccions en aquells moments. Era com si els ulls no se li centressin en res de concret.

Jo em vaig quedar a la taula, assaborint el que em quedava de pastís. La veritat és que era boníssim. Encara sonava ABBA de fons, el Percy feia miques el seu pastís al sol i jo tenia per endavant sis setmanes sense classes. La vida semblava bastant perfecta.

Quan va tornar a entrar l'àvia, tenia la cara radiant i resplendia de felicitat. I només per un ocell afamat! Va deixar el plat buit a l'aigüera i es va girar cap a mi amb un somriure.

Curiosament, però, va semblar sorpresa de veure'm.

–Ui, Johnny! Que contenta que hakis vingut! –va dir, i se'm va acostar per fer-me una abraçada.

I en aquell moment vaig entendre que l'àvia no estava bé.

Perquè jo no em dic Johnny, sinó Huw. En Johnny era el germà de l'àvia, que, segons em va explicar, va morir fa uns vuitanta anys, a la Segona Guerra Mundial.